Gazdag István
McCain és Samu bácsi kalózai

http://www.demokrata.hu/velemeny/mccain-es-samu-bacsi-kalozai
2015. 04. 03

A XVI. században a tengerek rémei a kalózok voltak, akik a saját hasznuk mellett többnyire valamelyik akkori tengeri hatalom (többnyire Anglia) érdekeit is szolgálták, amelyek rendszerint „kalózlevelet" bocsátottak ki számukra foglalkozásuk űzéséhez, felhatalmazva őket az ellenséges hatalmak hajóinak megtámadására és kifosztására bizonyos feltételekkel (általában háború esetén). Valójában a kalózok olyan dolgokat is elkövethettek, amelyek egy állam számára politikailag vagy gazdaságilag vállalhatatlanok lettek volna.

Ma a történelem ismétli önmagát, csak rosszabb kiadásban. Az utóbbi 30 évben fundamentalista muszlim fegyveres csoportok léptek az egykori kalózbandák nyomába, ez alkalommal Amerika szolgálatában. Tanúi lehettünk működésüknek Afganisztánban a 80-as években, majd Boszniában, Koszovóban, Csecsenföldön, Líbiában, Szíriában és most Irakban, de valószínűleg elér a kezük Pakisztánon keresztül Indiáig, sőt Kína részben ujgurok lakta Hszincsiang tartományáig, Európáról nem is beszélve.

E kalózstratégia legrafináltabb és egyben legperverzebb formája az iraki Iszlám Állam, amely a kör négyszögesítése: egy „törvényen kívüli állam", amelynek par definitionem terrorista entitásként „joga" van kívül maradnia bármilyen törvényességen. A saját szempontjából az Egyesült Államoknak igaza van, amikor „terrorszervezetnek" nevezi – a közvetlen politikai támogatás, a Szaúd-Arábia közbeiktatásával adott szervezési támogatás és maga ez az elnevezés alkotja a „kalózlevelet", amelyet a szuperhatalom szolgáltat neki. Így tehát joga és kötelessége terroristának lenni.

A Rand Corporation amerikai think tank már a 80-as években megjósolta, hogy a jövő konfliktusai a hipermodern csillagháborúk és a nem állami

entitások által vívott terrorhadjáratok keverékei lesznek. Ezt annál is könnyebben megtehette, mert maga is részét képezte annak a stratégiai agytrösztnek, amely kidolgozta ezt a forgatókönyvet, egyébként teljesen logikus folyományaként annak a felismerésnek, hogy a legvégső következményéig vitt csillagháború csakis egy mindegyik fél számára végzetes atomkonfliktust eredményezhet. Ellenben a nem állami entitások közbeiktatásával folytatott kalózháború (war by proxy) lehetővé tette az USA-nak, hogy végrehajtson egy egész sor első csapást (first strikes), amelyek nagyon kockázatosak, tehát kivitelezhetetlenek lettek volna atomhatalmak közötti ortodox háborúk esetén, noha a neokonok által kidolgozott új nukleáris opció (New Nuclear Posture) nem zárta ki őket.

Mi lehet jobb az USA számára, mint Eurázsia neuralgikus központjába telepíteni egy zombi államot, egy területi szervezetet, amely fekete kalózlobogója alatt terrorakciókkal fenyegetheti nemcsak az összes szomszédos államot, hanem a közép-ázsiai exszovjet köztársaságokat, Oroszországot és Kínát is? Nehéz elképzelni jobb konvencionális fegyvert. De ez még nem minden: Európát is fenyegetheti. Hasznos lehet, ha túlzottan engedetlennek mutatkozna az USA által forszírozott Transzatlanti Szabad Kereskedelmi Egyezmény (Transatlantic Trade and Investement Partnership) neoimperialista projektjével szemben.

A feltörekvő vagy emelkedő hatalmak „késésben” emelkedtek (másként nem is történhetett), mert a globális ipari, ökológiai, pénzügyi és katonai pusztító képességeket már jelentős mértékben lekötötték az Egyesült Államok és vazallusai. Noha a nyugati kapitalista országok csupán a világnépesség hetedét adják, tömegpusztító kapacitásuk nagyságrendekkel meghaladja a világ maradékáét. Hirosimával és Nagaszakival az USA azt akarta demonstrálni (elsősorban Sztálinnak), hogy egy mindenre elszánt szuperhatalom, amelynek egyáltalán nincsenek skrupulusai a saját érdekei védelmében, és – az emberiség történelmében példátlan módon – nemcsak képes, hanem kész is tömegesen hamuvá változtatni férfiakat, nőket és gyerekeket. A fundamentalista kalózok által lemészárolt, lefejezett, kibelezett líbiaiak, szíriaiak és irakiak (a hasonló sorsra jutott amerikai és európai túszokkal egyetemben) ugyanezen gátlástalanság elrettentő

bizonyítékai, az amerikaiak specialitásának és monopóliumának számító hi-tech emberirtás alternatívájaként végrehajtott manufakturális genocídium áldozatai. Ebben az értelemben az Iszlám Állam az Egyesült Államok archaikus tömegpusztító fegyvere. És vajon koprodukciós rocky horror picture show-juknak ki a hoppmestere?

Nem más, mint „kedvencünk", a fekete kalózlobogós (false flag) műveletek és a narancsszínű forradalmak szürke eminenciása, maga John McCain szenátor, hivatalosan Obama republikánus ellenzékének vezére, valójában az amerikai elnök alkalmi segítője egyes rizikós és illegális akciók végrehajtásában (a kétpártinak álcázott amerikai egypártrendszer régi gyakorlatához híven). Ugyanakkor pedig a Vietminh átnevelő technikáinak a megtestesült kudarca, akit úgy tűnik, hiába tartottak fogva öt esztendőn át vietnami vendéglátói, miután lelőtték a vadászgépét, amellyel a „polgári demokráciát" és az „amerikai életmódot" (american way of life) jött népszerűsíteni hozzájuk tettestársaival együtt több mint hárommillió ember halálát okozva járulékos veszteségként, így sem változott semmit, mert mint azóta számtalanszor tanújelét adta, ugyanaz az öntelt, fafejű és arrogáns jenki maradt, aki nyilván eredetileg is volt.

Mindennek a tetejébe McCain az amerikai terrorellenes háború blöffjének és eredendő képmutatásának is élő mementója. Miután ugyanis 2013 áprilisában illegálisan szír területre lépett, hogy az Aszad-ellenes „mérsékelt" koalíció képviselőivel találkozzon, ez utóbbiak között szemrebbenés nélkül parolázott egy bizonyos Ibrahim al-Badrival is, aki akkor már másfél éve szerepelt a világ legkeresettebb terroristáinak ötös toplistáján 10 millió dolláros vérdíjjal, azóta pedig Abu Bakr al-Bagdadi néven az Iszlám Állam kalifájaként és egyúttal Oszama bin Laden reinkarnációjaként vált hírhedtté. Samu bácsi Frankensteinként saját maga kreálja „szörnyszülöttjeit" a világ riogatására, majd amikor azok ellene (is) fordulnak, a világot hívja segítségül az elpusztításukra. Egészen addig, amíg egyikük egy rosszul kiszámított pillanatban el nem pusztítja őt magát is